

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI RADNI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: Pr-102/2023-38

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski radni sud u Zagrebu, po sucu toga suda Siniši Marinoviću, u pravnoj stvari tužitelja Mišela Majetić iz Zagreba, Travanjska Ulica 22, OIB: 73083838505, zastupanog po punomoćnici Ivani Dunger Dalbello, odvjetnici iz Zagreba, Prilaz baruna Filipovića 24, protiv tuženika Nastavni zavod za hitnu medicinu Grada Zagreba, Zagreb, Ulica Vjekoslava Heinzela 88, OIB: 44879111575, radi isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 14. rujna 2026. u prisutnosti zamjenika punomoćnice tužitelja odvjetnika Gorana Dukovčića, i punomoćnice tuženika zaposlenice Ivone Kozarić, dana 29. listopada 2026.,

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi:

"Tuženik je dužan isplatiti tužitelju iznos od 4.551,94 eur zajedno s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom

- na iznos od 61,44 eur tekućom od 16. siječnja 2018.,
- na iznos od 29,75 eur tekućom od 16. veljače 2018.,
- na iznos od 78,28 eur tekućom od 16. siječnja 2019. ,
- na iznos od 98,95 eur tekućom od 16. veljače 2019.,
- na iznos od 69,89 eur tekućom od 16. ožujka 2019. ,
- na iznos od 74,11 eur tekućom od 16. travnja 2019.,
- na iznos od 79,33 eur tekućom od 16. svibnja 2019.,
- na iznos od 87,47 eur tekućom od 15. lipnja 2019.,
- na iznos od 103,02 eur tekućom od 16. srpnja 2019.,
- na iznos od 84,83 eur tekućom od 15. kolovoza 2019.,
- na iznos od 101,97 eur tekućom od 14. rujna 2019.,
- na iznos od 95,16 eur tekućom od 16. listopada 2019.,
- na iznos od 89,78 eur tekućom od 16. studenog 2019.,
- na iznos od 94,22 eur tekućom od 14. prosinca 2019..
- na iznos od 99,49 eur tekućom od 16. siječnja 2020.,
- na iznos od 93,61 eur tekućom od 15. veljače 2020.,
- na iznos od 75,54 eur tekućom od 14. ožujka 2020.,
- na iznos od 81,85 eur tekućom od 11. travnja 2020.,
- na iznos od 91,95 eur tekućom od 15. svibnja 2020.,
- na iznos od 90,41 eur tekućom od 13. lipnja 2020.,
- na iznos od 92,89 eur tekućom od 15. srpnja 2020.,

- na iznos od 84,87 eur tekućom od 15. kolovoza 2020.,
- na iznos od 98,77 eur tekućom od 16. rujna 2020.,
- na iznos od 90,27 eur tekućom od 16. listopada 2020.,
- na iznos od 99,71 eur tekućom od 14. studenog 2020.,
- na iznos od 88,24 eur tekućom od 16. prosinca 2020.,
- na iznos od 89,86 eur tekućom od 16. siječnja 2021.,
- na iznos od 113,88 eur tekućom od 16. veljače 2021.,
- na iznos od 119,03 eur tekućom od 16. ožujka 2021.,
- na iznos od 98,40 eur tekućom od 16. travnja 2021.,
- na iznos od 103,95 eur tekućom od 15. svibnja 2021.,
- na iznos od 110,50 eur tekućom od 16. lipnja 2021.,
- na iznos od 104,03 eur tekućom od 16. srpnja 2021.,
- na iznos od 108,28 eur tekućom od 14. kolovoza 2021.,
- na iznos od 110,21 eur tekućom od 16. rujna 2021.,
- na iznos od 103,70 eur tekućom od 16. listopada 2021.,
- na iznos od 103,76 eur tekućom od 16. studenog 2021.,
- na iznos od 113,89 eur tekućom od 16. prosinca 2021.,
- na iznos od 101,54 eur tekućom od 15. siječnja 2022.,
- na iznos od 104,06 eur tekućom od 16. veljače 2022.,
- na iznos od 109,20 eur tekućom od 16. ožujka 2022.,
- na iznos od 91,77 eur tekućom od 16. travnja 2022.,
- na iznos od 115,48 eur tekućom od 14. svibnja 2022.,
- na iznos od 101,58 eur tekućom od 16. lipnja 2022.,
- na iznos od 103,25 eur tekućom od 16. srpnja 2022.,
- na iznos od 86,32 eur tekućom od 13. kolovoza 2022.,
- na iznos od 7,86 eur tekućom od 13. kolovoza 2022.,
- na iznos od 37,69 eur tekućom od 16. rujna 2022.,
- na iznos od 34,37 eur tekućom od 15. listopada 2022.,
- na iznos od 36,69 eur tekućom od 16. studenog 2022.,
- na iznos od 36,42 eur tekućom od 16. prosinca 2022.,
- na iznos od 37,90 eur tekućom od 14. siječnja 2023.
- na iznos od 32,52 eur tekućom od 16. veljače 2023.,

pa do isplate i to po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima, izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, te u visini stope zatezne kamate koja se u razdoblju do 31. prosinca 2022. određuje po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, u razdoblju od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena te od 30. prosinca 2023. do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku 8 dana.

Tuženik je dužan tužitelju nadoknaditi parnični trošak postupka zajedno s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana presuđenja pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku 8 dana", kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je zaposlen kod tuženika Hrvatski zavod za medicinu grada Zagreba, na radnom mjestu vozač u djelatnosti sanitetskog prijevoza.

U razdoblju od 1. prosinca 2015. pa nadalje, tuženik nije tužitelju isplaćivao plaću sukladno poslovima koje je isti radio na radnom mjestu vozač sanitetskog prijevoza a koje poslove je obavljao zapravo za radno mjesto medicinskog tehničara i zdravstvenog radnika u primarnoj zdravstvenoj zaštiti a za koja radna mjesta je predviđen viši koeficijent od onog koje je poslodavac, ovdje tuženik obračunavao prilikom isplate plaće tužitelju.

S obzirom da je tuženik tužitelju pogrešno obračunao i isplatio plaće po prethodno navedenim osnovama, posljedično je pogrešno obračunao i isplatio naknade koje se utvrđuju kao prosjek prethodno isplaćenih plaća, konkretno naknadu plaće za vrijeme korištenja godišnjeg odmora i naknadu plaće za vrijeme privremene nesposobnosti za rad.

Tužitelj podneskom od 23. rujna 2025. uređuje tužbeni zahtjev na način da od tuženika potražuje iznos od 4.551,94 eura, kao i nadoknadu parničnih troškova, sve zajedno sa zakonskim zateznim kamatama.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu ističe da osporava tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti.

Tuženik ističe da nisu ispunjene pretpostavke za dopustivost stupnjevite tužbe, niti se tužba tužitelja može smatrati stupnjevitom tužbom. Naime, u konkretnom slučaju nije ispunjena pretpostavka postojanja tražbine tužitelja čija točna visina tužitelju nije poznata. Tužitelj je svaki mjesec primao plaću, kao i obračunske liste te se radi o matematičkoj operaciji izračuna visine tužbenog traženja. Nije ispunjena ni pretpostavka postojanja obveze tuženika u vidu građanskopravne obveze polaganja računa ili predaja pregleda imovine i obveza koju tuženik ne ispunjava, a tužitelj nije niti tvrdio da mu tuženik nije dostavljao obračunske liste. Tužitelj je dužan dostaviti isprave na koje se poziva u tužbi, konkretno isplatne liste, u protivnom dužan je dokazati da mu tuženik nije predao isplatne liste, odnosno da mu iste ne želi predati. U smislu odredbe čl. 93. Zakona o radu („Narodne novine“, broj 93/14, 127/17, 98/19, 151/22) poslodavac je dužan radniku dostaviti isplatne liste (a tužitelj i ne navodi da to tuženik nije učinio, jer bi u tom slučaju bilo riječ o težem prekršaju poslodavca), te ih nije dužan dostavljati nekoliko puta naknadno, osim po pozivu suda. Tužitelj, uostalom niti ne navodi zašto ne bi raspolagao tim listama. Nisu točni navodi tužitelja da se platne liste nalaze kod tuženika. Naime, kao dokaz da je tužitelj u posjedu obračunskih isprava – platnih listi, tuženik ističe da je u predmetima koje je tužitelj vodio pred naslovnim sudom pod brojem Pr-609/2019, Pr-10304/2020 ponovno predao tužitelju tražene platne liste. Dakle, dopuštenost stupnjevite tužbe zasniva se na postojanju specifičnog imovinskopravnog interesa da se preciziranje prvotno neodređenog zahtjeva može uvjetovati prethodnim polaganjem računa ili pružanja pregleda imovine

i obveza. Iz činjenica navedenih u tužbi može se zaključiti da te uvjetovanosti nema. Nadalje, tuženik ima cjenik usluga kojim je propisana cijena od 2,65 eura po godišnjoj platnoj listi te je tužitelj vrlo lako mogao doći do preslika platnih lista koje su mu prethodno uručene, ako ih je izgubio. Osim toga, navedeno ne sprječava tužitelja da odredi tužbeni zahtjev, za konkretne mjesece i godine za koje smatra da je oštećen. Ovo stoga jer u slučaju da tuženik ne bi dostavio dokumentaciju po pozivu suda u smislu odredbe čl. 233. Zakona o parničnom postupku radi eventualne potrebe financijskog vještačenja može značiti da sud isto cijeni prilikom odlučivanja o visini zahtjeva (npr. uzimajući u obzir primjenu pravila o teretu dokazivanja iz čl. 221.1. tog Zakona ili primjena slobodne ocjene suda prema čl. 223.), no isto nije u ikakvoj vezi da tužitelj ne može postaviti svoj tužbeni zahtjev. Slijedom navedenoga, tuženik predlaže da sud odbaci tužbu.

Podredno, ističe da je tužba tužitelja u cijelosti je neosnovana. Uvodno se ističe da je netočno da je tužitelj zaposlen kod tuženika na radnom mjestu vozača u djelatnosti sanitetskog prijevoza kod tuženika, koji se, pogrešno naslovljava kao Hrvatski zavod za hitnu medicinu. Istinito je da je tužitelj sklopio ugovor o radu s tuženikom za obavljanje poslova vozača u djelatnosti sanitetskog prijevoza, koje poslove je tužitelj, sukladno čl. 2. sklopljenog ugovora o radu, bio dužan obavljati savjesno, stručno i sukladno opisu poslova utvrđenog aktom i uputama poslodavca, u skladu s naravi i vrstom posla. Opis poslova vozača u djelatnosti sanitetskog prijevoza tijekom trajanja radnog odnosa tužitelja nije ni u jednom dijelu mijenjan. Temeljna je radna obveza vozača u djelatnosti sanitetskog prijevoza upravljati sanitetskim vozilom u svrhu obavljanja usluge sanitetskog prijevoza.

Iako tužitelj navodi da mu tuženik u spornom razdoblju od 1. prosinca 2015. pa nadalje nije isplaćivao plaću sukladno poslovima koje je isti radio na radnom mjestu vozač sanitetskog prijevoza, a koje poslove je obavljao, kako navodi za radno mjesto medicinskog tehničara i zdravstvenog radnika u primarnoj zdravstvenoj zaštiti, a za koja radna mjesta je predviđen viši koeficijent od onog koje je tuženik obračunavao prilikom isplate plaće tužitelju, tužitelj ne precizira u čemu se sastojalo navodno obavljanje poslova radnog mjesta medicinskog tehničara i zdravstvenog radnika u primarnoj zdravstvenoj zaštiti, a za koje je predviđen viši koeficijent. S tim u vezi ističe se da su sadržaj i način djelovanja, standard obrazovanja, uvjeti za obavljanje djelatnosti te dužnosti i kompetencije medicinskih sestara/medicinskih tehničara u Republici Hrvatskoj propisane Zakonom o sestrinstvu („Narodne novine“, broj 121/03, 117/08, 57/11). Čl. 5. citiranog propisa, određeno je da sestrinsku djelatnost mogu obavljati samo medicinske sestre, u opsegu koji im pružaju kompetencije stečene obrazovanjem. Dakle, djelatnost medicinskih sestara/medicinskih tehničara, a koja djelatnost obuhvaća postupke, znanja i vještine zdravstvene njege, ne smiju i ne mogu obavljati osobe koje ne posjeduju temeljnu naobrazbu stečenu završetkom strukovnog obrazovanja za zanimanje medicinska sestra/medicinski tehničar, u skladu s važećim propisima Republike Hrvatske. Dodatno, obavljanje rada medicinskih sestara uvjetovano je posjedovanjem odobrenja za samostalan rad te medicinska sestra može obavljati djelatnost zdravstvene njege samo u okviru kompetencija stečenih obrazovanjem i dodatnim usavršavanjem utvrđenih odobrenjem za samostalan rad.

Nadalje, djelatnost medicinskih sestara predstavlja reguliranu profesiju u smislu odredbi Zakona o reguliranim profesijama i priznavanju inozemnih stručnih kvalifikacija („Narodne novine“, broj 82/15, 70/19, 47/20). Dakle radi se o profesionalnoj djelatnosti kojoj je i pristup i obavljanje, na temelju zakonskih i drugih pravnih akata, izravno uvjetovan posjedovanjem određenih stručnih kvalifikacija i članstvom u odgovarajućoj strukovnoj organizaciji. Na jednak je način reguliran pristup i obavljanje drugih

zdravstvenih djelatnosti u Republici Hrvatskoj (primjerice Zakonom o djelatnostima u zdravstvu („Narodne novine“, broj 87/09), Zakonom o dentalnoj medicini, „Narodne novine“ 121/03, 117/08, 120/09, 46/21) i drugim). Slijedom navedenog, nejasno je koji bi poslove tužitelj na radnom mjestu vozača u djelatnosti sanitetskog prijevoza mogao obavljati, a da oni stvarno predstavljaju poslove medicinskog tehničara ili drugog zdravstvenog radnika, kada on nema kompetencije za njihovo obavljanje, dakle ne zna ih i ne smije obavljati niti mu je tuženik ikada naložio obavljanje takvih poslova. Jedini posao koji tužitelj stvarno jest obavljao odnosi se na uslugu prijevoza pacijenta na način da upravlja sanitetskim vozilom, a u slučaju pacijenata koji su ograničeno pokretni, uloga drugog vozača u timu svodi se isključivo na obavljanje posla prenošenja i pratile pacijenta. Za vrijeme prijevoza pacijenta vozač nije dužan ni na koji način u medicinskom smislu nadzirati pacijenta niti mu je dopušteno ili naloženo pružati pacijentu ijedan element zdravstvene skrbi. Tužitelj uostalom ni ne tvrdi da mu je tuženik naložio obavljanje poslova za koje nema kompetencije, kao što ni priložima tužbi (koji prilozi, se u najvećem dijelu ni ne odnose na tužitelja već drugih zaposlenika tuženika) ne dokazuje konkretno obavljanje poslova drugog radnog mjesta.

Iako tužitelj nigdje ne navodi u čemu se sastojalo navodno obavljanje poslova medicinskih tehničara, u slučaju kada bi zaista bili istiniti navodi tužitelja da je u utuženom, višegodišnjem razdoblju tužitelj kao kontinuiranu djelatnost obavljao poslove medicinskog tehničara, takvim bi postupanjem tužitelja, dakle, liječenjem ili nekim drugim vidom pružanja medicinske pomoći od strane osobe koje za to nemaju propisanu stručnu spremu, a tužitelj je nedvojbeno nema, bila ostvarena obilježja kaznenog dijela nadriliječništva (čl. 184. Kaznenog zakona, „Narodne novine“, broj 125/11, 144/12, 56/15, 61/15, 101/17, 118/18, 126/19, 84/21). Poslovi svakog radnika prvenstveno proizlaze iz radnog mjesta za koje je sklopio ugovor o radu, a koje je predviđeno sistematizacijom radnih mjesta poslodavca te nije moguće da bi radnik obavljao poslove bilo kojeg drugog radnog mjesta bez sklapanja dodatka ugovoru o radu s poslodavcem, a posebice poslova radnih mjesta za koje tužitelj ne posjeduje potrebne stručne i radne sposobnosti. Obzirom da tužitelj navodi da je obavljao poslove radnog mjesta medicinske sestre/tehničara, dakle poslove za koje nije sklopio ugovor o radu, odnosno poslove za koje nema završenu propisanu struku niti stručnu spremu, odnosno stupanj obrazovanja te potrebne uvjete, upućuje ga se da je za radno mjesto med. sestre/tehničara potrebna srednja stručna sprema, odnosno srednja medicinska škola sa radnim iskustvom u struci u trajanju obveznog pripravničkog staža (osim SSS u trajanju od pet godina), uz posjedovanje važećeg odobrenja za samostalni rad Hrvatske komore medicinskih sestara (licenca/odobrenje za samostalan rad) te položen stručni ispit (osim za SSS u trajanju od pet godina), a koje uvjete radnik nikako ne ispunjava, odnosno za koje radno mjesto nije sklopio ugovor o radu te ne posjeduje potrebne kompetencije, znanja i vještine. Vodeći se istom logikom, tužitelj je mogao ustati tužbom protiv poslodavca navodeći da je radio poslove liječnika, ovisno o vlastitom tumačenju i slobodnoj procjeni vlastitog doprinosa radu tima, iako za obavljanje takvog posla ne posjeduje ni stručne ni radne sposobnosti kao ni ovlaštenja koja su za obavljanje predmetnog posla zakonom izrijekom propisane.

Vezano za obavljanje sanitetskog prijevoza, pojašnjava da su organizacija i način obavljanja djelatnosti sanitetskog prijevoza u Republici Hrvatskoj regulirani Pravilnikom o organizaciji i načinu obavljanja djelatnosti sanitetskog prijevoza („Narodne novine“, broj 72/19). Tim je podzakonskim propisom sanitetski prijevoz definiran kao prijevoz bolesnika u svrhu pružanja zdravstvenih usluga vozilom za sanitetski prijevoz s propisanom medicinsko-tehničkom opremom za siguran prijevoz bolesnika. Također, citirani Pravilnik propisuje uvjete u pogledu kadrova te u čl. 6.

određuje da djelatnost sanitetskog prijevoza obavlja tim koji čine; 2 zdravstvena radnika srednje stručne spreme s edukacijom za provođenje osnovnih postupaka održavanja života i korištenje automatskog vanjskog defibrilatora, od kojih je najmanje jedan medicinska sestra/medicinski tehničar te 2 vozača (2 sanitetska vozila). Kadrovski sastav timova sanitetskog prijevoza u nadležnosti je Hrvatskog zavoda za zdravstveno osiguranje koji ugovara predmetnu djelatnost s tuženikom, a koji na mjesečnoj razini nadzire rad tuženika, a isti je i predmetom većeg broja izvanrednih i redovitih sveobuhvatnih kontrola izvršavanja ugovornih obveza (posljednja redovita sveobuhvatna kontrola je obavljena u studenome 2022., dok se izvanredne kontrole obavljaju desetak puta godišnje) te nijednom obavljenom kontrolom nije utvrđena nepravilnost u kadrovskom sastavu timova tuženika.

Uvjeti i način korištenja sanitetskog prijevoza za pojedine kategorije osiguranih osoba Hrvatskog zavoda za zdravstveno osiguranje utvrđuju se zakonom kojim se uređuju prava iz obveznog zdravstvenog osiguranja. Slijedom odredbi Zakona o obveznom zdravstvenom osiguranju ("Narodne novine" broj 80/13, 137/13, 98/19) i Pravilnika o uvjetima i načinu ostvarivanja prava iz obveznog zdravstvenog osiguranja ("Narodne novine" broj 49/14, 51/14 - ispravak, 11/15, 17/15, 123/16 - ispravak, 129/17, 9/21 i 90/22, 147/22, 156/22), pravo na sanitetski prijevoz radi korištenja zdravstvene zaštite iz obveznoga zdravstvenog osiguranja ostvaruje osigurana osoba koja je nepokretna, teško pokretna i kojoj zbog prirode bolesti nije preporučeno samostalno kretanje, a koji se obavlja iz mjesta prebivališta, odnosno boravišta osobe u ugovornu zdravstvenu ustanovu, zatim iz jedne ugovorne zdravstvene ustanove u drugu ugovornu zdravstvenu ustanovu te iz mjesta prebivališta, odnosno boravišta u zdravstvenu ustanovu izvan područja Republike Hrvatske i natrag u skladu s odredbama općih akata Hrvatskog zavoda za zdravstveno osiguranje. Potrebu sanitetskog prijevoza mogu utvrđivati isključivo, čl. 28. toga Pravilnika, taksativno navedene osobe: izabrani doktor primarne zdravstvene zaštite, doktor u ugovornoj zdravstvenoj ustanovi, odnosno ugovorni doktor privatne prakse kod kojih se osigurana osoba liječi, doktor u ugovornoj zdravstvenoj ustanovi koja provodi hitnu medicinu kod kojeg je osigurana osoba u postupku liječenja, nadležna osoba u regionalnom uredu, odnosno Direkciji Hrvatskog zavoda za zdravstveno osiguranje u skladu sa općim aktom o prekograničnoj zdravstvenoj zaštiti.

Pravo na sanitetski prijevoz osigurana osoba ostvaruje na osnovi ispravno popunjenog naloga za sanitetski prijevoz, koji izdaje i ovjerava izabrani doktor, doktor u ugovornoj zdravstvenoj ustanovi u kojoj se osigurana osoba liječi, odnosno ugovorni doktor privatne prakse ili nadležna osoba u regionalnom uredu, odnosno Direkciji u skladu sa općim aktom Hrvatskog zavoda za zdravstveno osiguranje o prekograničnoj zdravstvenoj zaštiti. Gore opisano ističe se iz razloga naglašavanja da djelatnost sanitetskog prijevoza predstavlja djelatnost prijevoza osoba koje se ne mogu ili otežano kreću. Ne postoji propis koji bi u okviru djelatnosti sanitetskog prijevoza opisivao elemente zdravstvene njege i nadzora pacijenta koji koristi uslugu sanitetskog prijevoza, već je gore citiranim propisima jasno određeno da se radi prvenstveno o usluzi prijevoza pacijenata. Naglašava se, radi se o usluzi prijevozu osoba koje su stabilnog zdravstvenog stanja. U tom smislu izričito je, čl. 10. Pravilnika o organizaciji i načinu obavljanja djelatnosti sanitetskog prijevoza, zabranjeno da se u djelatnosti sanitetskog prijevoza obavljaju poslovi iz djelatnosti hitne medicine, dakle djelatnosti koja se po stručno-medicinskoj doktrini i uz uporabu medicinske tehnologije organizira u cilju neprekidnog hitnog medicinskog zbrinjavanja svih osoba kojima je zbog bolesti, stradanja ili ozljede neposredno ugrožen život, pojedini organ ili dijelovi tijela, odnosno kod kojih bi u kratkom vremenu moglo doći do životne ugroženosti, a s ciljem

maksimalnog skraćanja vremena od nastanka hitnog stanja do konačnog medicinskog zbrinjavanja.

Nadalje ističe se da se djelatnost poslodavca obavlja sukladno propisanim smjernicama i algoritmima, izdanim od Hrvatskog zavoda za hitnu medicinu i Ministarstva zdravstva, kako bi svi postupci i okruženje u pružanju zdravstvene zaštite osigurali odgovarajuće ishode skrbi i zbrinjavanja pacijenata. Opreza radi ističe se da, ne samo vozači, već i medicinski tehničari, dakle zdravstveni profesionalci, a koji rade u djelatnosti sanitetskog prijevoza, ne smiju i svakako nisu dužni obaviti uslugu sanitetskog prijevoza ukoliko stanje pacijenta takvo da zahtijeva hitnu medicinsku skrb, koju pružaju za to posebno osposobljeni timovi u skladu s propisanim algoritmima postupanja. Dakle, tuženik nije ovlašten čak ni zdravstvenom profesionalcu naložiti obavljanje poslova koji premašuju njegove kompetencije. Teoretski nije zamisliva situacija da tuženik, kada to nije ovlašten činiti čak ni u odnosu na zdravstvenog profesionalca, budući da to premašuje njegove kompetencije, daje nalog tužitelju, dakle osobi koja je profesionalni vozač, da obavlja poslove koji bi faktično značili pružanje zdravstvene njege pacijenta.

Sljedom navedenog, tuženik predlaže da sud odbaci tužbu, a podredno odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan.

3. Tijekom dokaznog postupka sud je izvršio uvid u elektronički zapis iz matice rođenih, ugovor o radu od 30.01.1997., Aneks I. ugovoru o radu, evidenciju rada, preslike Naloga te Mjesečni raspored, Prijedlog Pravilnika o izmjenama i dopunama Pravilnika o ustroju i sistematizaciji radnih mjesta (str. 6-47 spisa), Cjenik usluga (str. 56-57 spisa), Sadržaj torbe za prvu pomoć u vozilu za sanitetski prijevoz, presliku izvatka Priručnika pružanja prve pomoći za vozače i sve sudionike u prometu, listu Sanitetski prijevoz, priloge predane uz podnesak od 13.03.2024., preslike e-mail poruka (str. 87-993 spisa, sa službenom bilješkom na str. 98 spisa) i Opis poslova (str. 1024-1027 spisa), saslušao je svjedoke Krešimira Topića, Ratka Sovića i Mirka Drvara, sve na ročištu održanom 05.11.2023. (str. 76-80 spisa), te i samog tužitelja na ročištu održanom 21.11.2024. (str. 998-1000 spisa), kao što je provedeno i financijsko vještačenje po vještaku ing. Zrinku Ručeviću - Ručević vještačenja d.o.o. (nalaz i mišljenje od 20.02.2025., str. 1007-1012 spisa, pisano očitovanje od 22.07.2025., str. 1020 spisa) te je izvršen uvid u ostalu dokumentaciju koja prileži spisu.

4. Provedeni dokazi ocijenjeni su u skladu s čl. 8. ZPP-a (NN, 53/91., 91/92., 58/93., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 02/07., 84/08., 123/08., 57/11., 148/11., 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22.,- dalje: ZPP).

Nakon provedenog dokaznog postupka, sud je utvrdio kako je tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti neosnovan iz sljedećih razloga.

5. Predmet spora je zahtjev tužitelja za isplatu razlike plaće između plaće koja mu je u razdoblju od prosinca 2017. do siječnja 2023. isplaćena za radno mjesto vozača u djelatnosti sanitetskog prijevoza (za koje je tužitelj imao sklopljen ugovor o radu s tuženikom) i plaće za radno mjesto medicinskog tehničara, za koje poslove tvrdi da je u utuženom razdoblju obavljao.

6. Među strankama nije sporno da je tužitelj u utuženom razdoblju bio zaposlen kod tuženika na radnom mjestu vozača u djelatnosti sanitetskog prijevoza.

7. Sporno je u ovom predmetu je li tužitelj u utuženom razdoblju obavljao poslove koji spadaju u opis posla medicinskog tehničara te ima li pravo na isplatu razlike plaće koja je predmet ovog spora.

8. Odredbom čl. 7. st. 1. Zakona o radu ("Narodne novine" broj: 93/14, 127/17, 98/19, 151/22, 46/23 i 64/23; dalje: ZR) propisano je da je poslodavac obvezan u radnom odnosu radniku dati posao te mu za obavljani rad isplatiti plaću, a radnik je obvezan prema uputama koje poslodavac daje u skladu s naravi i vrstom rada, osobno obavljati preuzeti posao.

9. Svjedok Ratko Sović naveo je da je kod tuženika bio zaposlen od travnja 2019. do ožujka 2021. na radnom mjestu vozača sanitetskog vozila. Istaknuo je da je, prema vlastitom iskazu, oko 90% radnog vremena obavljao poslove suvozača, za koje je smatrao da su po prirodi poslova zapravo poslovi medicinskog tehničara. I svjedok je vodi spor protiv tuženika radi isplate prekovremenih sati i radi razlike plaće između radnog mjesta za koje je imao sklopljen ugovor o radu i radnog mjesta medicinskog tehničara. Kao potvrdu svojih navoda naveo je disponentske liste i rasporede rada u kojima je, prema njegovu iskazu, bio označen kao medicinski tehničar. Opisao je poslove vozača kao upravljanje vozilom i krevetom u vozilu te pomoć drugim djelatnicima, navodeći da ti poslovi sami po sebi nisu poslovi medicinske prirode. Naveo je da je s tužiteljem radio približno dvadesetak puta, pri čemu je on bio u funkciji suvozača. Tužitelja je vidio i u krugu ustanove na mjestu suvozača, kao i s torbom medicinskog tehničara. Također ga je vidio prilikom predaje pacijenta na hitni prijem, što je smatrao dijelom poslova medicinskog tehničara. Kao primjer medicinskog postupanja naveo je situaciju u kojoj je pacijentu bilo potrebno davati kisik, odnosno postaviti nazalnu kanilu i otvoriti propisanu litražu kisika. Naveo je da je takvih intervencija bilo više i da su bile među najčešćima. Iskazao je da bi prema Pravilniku tim sanitetskog prijevoza trebao činiti vozač i medicinski tehničar, dok je kod tuženika često radio tim sastavljen od dva vozača, odnosno vozača i suvozača. Naveo je i da je sastav sanitetskog tima za vozače formalno određivao Mirko Drvar. Opisao je i uobičajeni početak rada, uključujući preuzimanje medicinske torbe, radio-stanice i ključeva podstanica, pri čemu je istaknuo da bi ključeve trebali imati medicinski tehničari. Konačno, navodi da mu je stručna sprema SSS poljoprivredni tehničar te da je naknadno završio prekvalifikaciju za vozača motornog vozila.

10. Svjedok Krešimir Topić naveo je da je kod tuženika zaposlen od kolovoza 2015. na radnom mjestu vozača sanitetskog vozila. Istaknuo je da i sam vodi sporove protiv tuženika radi isplate prekovremenih sati te radi razlike plaće zbog obavljanja poslova veće složenosti, odnosno u istovrsnom predmetu. U bitnom je iskazao da je, osim poslova vozača sanitetskog prijevoza za koje ima sklopljen ugovor o radu, obavljao i poslove vozača hitne pomoći te poslove medicinskog tehničara, za koje smatra da predstavljaju poslove veće složenosti. Naveo je da, kada radi kao vozač sanitetskog prijevoza, poslove koje smatra poslovima medicinskog tehničara obavlja oko 40% radnog vremena, dok je kao suvozač te poslove obavljao do 60% radnog vremena, ovisno o osobi s kojom radi i njezinom iskustvu. Potvrdio je da postoje pacijenti koji se sanitetskim prijevozom prevoze bez potrebe za dodatnom skrbi, ali i pacijenti kojima je tijekom prijevoza potrebna određena medicinska pomoć, primjerice davanje kisika. Naveo je da se u posljednjih šest mjeseci uglavnom vozio u timu s drugim vozačem, pri čemu su se izmjenjivali u ulozi vozača i suvozača, dok je tek posljednjih mjesec dana, zbog bolovanja kolege, radio s medicinskim tehničarem. Nadalje je opisao način

organizacije rada prema kojem liječnik zaprima poziv i procjenjuje hitnost, nakon čega disponent dodjeljuje nalog odgovarajućem timu. Iskazao je da se zbog velikog opsega posla u Zagrebu događalo da sanitetski prijevoz obavlja i prijevoz pacijenata kod kojih je, prema njegovu iskazu, bilo potrebno poduzimati određene postupke, pa je kao primjer naveo prijelom kuka, stavljanje udlage i imobilizaciju pacijenta, kao i reanimaciju pacijenta, za koju je naveo da ju je i sam obavljao. Naveo je i da bi se prema Pravilniku o sanitetskom prijevozu tim sanitetskog vozila trebao sastojati od vozača i medicinskog tehničara, dok je u praksi u Zagrebu često radio tim sastavljen od dva vozača. Kao razlog je naveo nedostatak medicinskog osoblja. Istaknuo je da nije neposredno svjedočio da je tužitelj obavljao poslove medicinskog tehničara jer je u većini slučajeva kada je s njim radio u timu sam bio na mjestu suvozača i obavljao poslove koje smatra poslovima medicinskog tehničara. Na kraju je naveo da članovi tima međusobno dijele poslove te da je moguće da jedan više obavlja poslove medicinskih intervencija, a drugi više poslove vozača, što je prema njegovu iskazu teško jasno izdvojiti. Naveo je i da je po stručnoj spremi SSS prometa.

11. Svjedok Mirko Drvar naveo je da je zaposlen kod tuženika od 1992. godine te da posljednjih deset godina obavlja poslove voditelja vozačkog sektora. Istaknuo je da ne vodi spor protiv tuženika. Njegov posao, prema iskazu, uključuje sastavljanje rasporeda za vozače prema sklopljenim službama i ugovoru s HZZO-om. Naveo je da se u sanitetskom vozilu u pravilu nalaze vozač i medicinski tehničar, a kada nema medicinskog tehničara, dva vozača. Prema njegovu iskazu, sastav tima ovisi o sklopljenom ugovoru s HZZO-om. Opisao je dvije vrste sanitetskog prijevoza. U jednom slučaju radi se o prijevozu pacijenta od točke A do točke B, pri čemu je pacijent potpuno zbrinut i tijekom prijevoza nije potrebno provoditi medicinske postupke. U drugom slučaju pacijentu tijekom transporta može biti potrebno određeno postupanje, primjerice davanje određene količine kisika, što je naznačeno u popratnoj dokumentaciji. Posebno je naveo da sanitetski prijevoz nije hitan prijevoz te da se u sanitetskom prijevozu ne mogu obavljati djelatnosti hitne medicine, već tada dolazi drugi tim koji se sastoji od dva medicinska tehničara. U odnosu na disponentske liste naveo je da ih sastavljaju disponenti odnosno dispečeri te da je kod svakog tima naznačeno radi li se o dva vozača ili o timu vozača i medicinskog tehničara. Nije mu poznato da bi vozači u disponentskim listama bili navedeni kao medicinski tehničari. Kao voditelj vozača naveo je da nikada nije naložio vozaču obavljanje poslova zdravstvene njege. Istaknuo je da medicinski tehničar tijekom sanitetskog prijevoza može obavljati samo jednostavnije poslove koji ne zahtijevaju nadzor, poput puštanja kisika, imobilizacije prijeloma ili stavljanja gaze kod krvarenja iz nosa radi nastavka transporta do odredišta.

12. Tužitelj je naveo da je kod tuženika zaposlen od 1996. godine na radnom mjestu vozača. Poslove vozača opisao je kao upravljanje sanitetskim vozilom u timu u kojem se nalazi medicinski tehničar ili medicinska sestra, brigu o vozilu te pomoć tehničaru pri nošenju pacijenta i guranju kolica. Naveo je da je oko 2016. godine došlo do stvaranja mjesta suvozača te da, prema njegovim saznanjima, to radno mjesto nije bilo predviđeno sistematizacijom. Prema njegovu iskazu, od tada su poslovi koje je obavljao na mjestu suvozača bili poslovi medicinskog tehničara. Opisao je da je, kada je bio raspoređen na mjesto suvozača, zaprimao poziv za odlazak po pacijenta, uzimao medicinsku torbu, odlazio na adresu pacijenta, pregledavao medicinsku dokumentaciju te odlučivao o stanju pacijenta u smislu načina transporta do bolnice. Po dolasku u bolnicu predavao je pacijenta i dokumentaciju na daljnje postupanje.

Naveo je da je raspored na mjesto suvozača određivao poslodavac, da je raspored bio istaknut za pojedini mjesec te da je na tom mjestu radio u različitim razdobljima, od jednog do tri mjeseca u komadu, odnosno ponekad jedan do dva tjedna tijekom mjeseca. Istaknuo je da u tim situacijama u vozilu nije bilo medicinskog tehničara niti medicinske sestre. Tužitelj je naveo i da je na edukacije bio upućivan samo vezano uz radno mjesto vozača. Potvrdio je da nema završenu strukovnu školu za medicinskog tehničara. Poslove medicinskog tehničara opisao je kao zaprimanje poziva, odlazak na adresu pacijenta, uzimanje medicinske torbe, pregled medicinske dokumentacije, odlučivanje o stanju pacijenta vezano uz način transporta te predaju pacijenta i dokumentacije u bolnici, navodeći da je upravo te poslove obavljao kao suvozač.

13. Prilikom ocjene provedenih dokaza valja razlikovati iskaze svjedoka koji su govorili o vlastitom radu i iskustvu od dijelova njihovih iskaza kojima su iznosili zaključke o tome predstavljaju li pojedini poslovi poslove medicinskog tehničara. Iz iskaza Krešimira Topića proizlazi da je i sam u istovrsnom sporu protiv tuženika te da stoga postoji okolnost koja se mora uzeti u obzir pri ocjeni njegova iskaza. Osim toga, sam je naveo da nije neposredno svjedočio da je tužitelj obavljao poslove medicinskog tehničara, jer je u većini slučajeva kada je s tužiteljem radio u timu upravo on bio na mjestu suvozača. Njegov iskaz stoga neposredno potvrđuje prije svega način organizacije rada i činjenicu da su u sanitetskim vozilima radila dva vozača, dok se njegov iskaz o tome da je tužitelj obavljao konkretne poslove medicinskog tehničara ne temelji na neposrednom opažanju takvih poslova. Nadalje, sam svjedok je naveo da se poslovi članova tima međusobno preklapaju te da je teško jasno izdvojiti tko je više obavljao poslove medicinskih intervencija, a tko poslove vozača. Iskaz Ratka Savića također treba cijeniti uz okolnost da je i sam vodio spor protiv tuženika radi istovrsnih potraživanja. Iako je naveo da je tužitelja viđao na mjestu suvozača, s medicinskom torbom i prilikom predaje pacijenta na hitni prijem, na izričito pitanje nije znao opisati koja su obilježja zdravstvene njege prilikom takve predaje, odnosno izrijekom je naveo da nije educiran odgovoriti na to pitanje. Stoga njegov zaključak da je tužitelj obavljao zdravstvenu njegu odnosno poslove medicinskog tehničara nije potkrijepljen njegovim stručnim znanjem, a ni konkretnim opisom postupaka zdravstvene njege koje bi tužitelj neposredno obavljao. S druge strane, iskaz Mirka Drvara ocjenjuje se u dijelu koji se odnosi na organizaciju rada i sastav timova. Svjedok je zaposlen kod tuženika od 1992. godine, posljednjih deset godina obavlja poslove voditelja vozačkog sektora, sastavlja rasporede za vozače te je naveo da ne vodi spor protiv tuženika. Njegov iskaz u bitnom potvrđuje da se u sanitetskom vozilu može nalaziti vozač i medicinski tehničar, ali i dva vozača kada nema medicinskog tehničara. Međutim, istodobno je jasno razgraničio poslove sanitetskog prijevoza od hitne medicine te naveo da se u sanitetskom prijevozu ne obavljaju djelatnosti hitne medicine.

Posebno je značajno da je svjedok naveo kako kao voditelj vozača nikada nije naložio vozaču obavljanje poslova zdravstvene njege. Također je naveo da medicinski tehničar u sanitetskom prijevozu može obavljati samo jednostavnije postupke koji ne zahtijevaju nadzor, pri čemu je kao primjere naveo puštanje kisika, imobilizaciju prijeloma i stavljanje gaze. Tužitelj je nesporno naveo da nema završenu strukovnu školu za medicinskog tehničara te da je na edukacije upućivan u vezi s poslovima vozača. Njegov navod da je obavljanjem poslova suvozača zapravo obavljao poslove medicinskog tehničara predstavlja njegovu vlastitu ocjenu prirode poslova koje je obavljao. Iz njegovog iskaza proizlazi opis pojedinih aktivnosti koje je obavljao kao suvozač, ali sam opis tih aktivnosti, bez njegova vlastitog stručnog znanja za poslove

medicinskog tehničara, ne dovodi sam po sebi do zaključka da je time faktično obavljao poslove tog radnog mjesta.

14. Cijeneći svaki dokaz pojedinačno i sve dokaze zajedno, iskazima Krešimira Topića i Ratka Savića može se vjerovati u dijelu u kojem govore o načinu organizacije rada, odnosno o tome da su u sanitetskim vozilima, osim vozača, u određenim situacijama kao suvozači radili drugi vozači te da je takav način rada postojao u praksi. Međutim, njihovim zaključcima da je samim time suvozač obavljao poslove medicinskog tehničara ne može se pokloniti vjera u mjeri u kojoj se takav zaključak temelji na njihovoj vlastitoj ocjeni, osobito imajući u vidu da niti jedan od njih nema stručnu spremu medicinskog tehničara, a Ratko Savić je izrijeком naveo da nije educiran objasniti obilježja zdravstvene njege. Iskazu Mirka Drvara valja pokloniti vjeru u dijelu u kojem opisuje organizaciju rada, sastav timova, razlikovanje sanitetskog prijevoza od hitne medicine te poslove koji se u okviru sanitetskog prijevoza mogu obavljati. Njegov iskaz je u tom dijelu određen, neposredno povezan s poslovima koje obavlja kao voditelj vozačkog sektora te nije opterećen činjenicom da protiv tuženika vodi spor. Iskazu tužitelja ne može se pokloniti vjera u dijelu u kojem iz vlastitog opisa poslova zaključuje da je obavljao poslove medicinskog tehničara. Naime, tužitelj je sam naveo da nema završenu strukovnu školu za medicinskog tehničara, dok je njegov iskaz o tome da su poslovi koje je obavljao na mjestu suvozača predstavljali poslove medicinskog tehničara u bitnom njegova vlastita kvalifikacija tih poslova. Iz izvedenih iskaza ne proizlazi dovoljno pouzdana osnova za zaključak da je tužitelj faktično obavljao poslove medicinskog tehničara, a osobito ne proizlazi da je samo obavljanje pojedinih radnji tijekom sanitetskog prijevoza značilo obavljanje poslova drugog radnog mjesta. Stoga, neovisno o tome što je u praksi u pojedinim situacijama sanitetski tim mogao biti sastavljen od dva vozača, iz provedenih dokaza ne proizlazi da je tužitelj time faktično obavljao poslove medicinskog tehničara u opsegu i sadržaju koji bi opravdavao zaključak o obavljanju poslova tog radnog mjesta.

15. Tužitelju je u cijelom utuženom razdoblju isplaćivana plaća u skladu s njegovim ugovorom o radu. Ne postoji pravni temelj po kojem bi mu se plaća isplaćivala u odnosu na neko drugo radno mjesto za koje niti ima stručnu spremu, niti je osposobljen, a niti ovlašten obavljati te poslove, a niti je tijekom postupka utvrđeno da je tužitelj obavljao i koje druge poslove osim poslova radnog mjesta za koje ima zaključen ugovor o radu. Naime, djelatnost medicinskih sestra/medicinskih tehničara regulirana je Zakonom o sestinstvu koji jasno određuje da tu djelatnost ne smiju i ne mogu obavljati osobe koje ne posjeduju temeljnu naobrazbu stečenu završetkom strukovnog obrazovanja za zanimanje medicinska sestra/medicinski tehničar. Čak i kada osoba ima stečenu naobrazbu završetkom tog obrazovanja, medicinska sestra/medicinski tehničar ne smije obavljati tu djelatnost ako mu nadležna komora nije izdala odobrenje za samostalni rad (licencu). Naime, obavljanje rada medicinskih sestara te svih zdravstvenih radnika uvjetovano je posjedovanjem odobrenja za samostalan rad i reguliranu profesiju u smislu odredbi Zakona o reguliranim profesijama i priznavanju inozemnih stručnih kvalifikacija („Narodne novine“, broj 82/15, 70/19, 47/20, 123/23). Dakle radi se o profesionalnoj djelatnosti kojoj je i pristup i obavljanje, na temelju zakona izravno uvjetovan posjedovanjem određenih stručnih kvalifikacija i članstvom u odgovarajućoj strukovnoj organizaciji. Tužitelj, s druge strane, nema ni naobrazbu ni ovlaštenje za obavljanje poslova medicinske sestre/medicinskog tehničara. Stoga je sud ocijenio da je tužbeni zahtjev tužitelja kojim potražuje isplatu razlike plaće isplaćene za radno mjesto vozača u djelatnosti

sanitetskog vozila, za koje radno mjesto ima sklopljen ugovor o radu, i plaće za radno mjesto medicinskog tehničara, u cijelosti neosnovan.

16. S obzirom na navedeno, za rješenje ovog spora nije relevantno utvrđenje koje proizlazi iz nalaza i mišljenja financijskog vještaka, pa stoga sud sačinjeni nalaz i mišljenje nije posebno cijenio, a samim time niti prigovore tuženika na sačinjeni nalaz i mišljenje.

17. Tuženik trošak nije tražio, a kako je tužitelj u cijelosti izgubio parnicu isti nema pravo na naknadu zatraženog parničnog troška sukladno čl. 154. st. 1. ZPP-a.

18. Slijedom navedenog, valjalo je odlučiti kao u izreci.

Zagreb, 29. listopada 2026.

Sudac
Siniša Marinović

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana. Žalba se podnosi pisano putem ovog suda nadležnom županijskom sudu.

DNA:

1. Punomoćniku tužitelja
2. Tuženiku

Broj zapisa: **9-3088f-575b9**

Kontrolni broj: **08507-c9b95-aa088**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski radni sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.